

at denne Henvisning vil for saa vidt være unyttig, som der efter min Mening ikke kan være Tale om fra Ministeriets Side at forandre — i alt Fald ikke uden Dom — denne Betragtning om Lovens Forstaaelse. Det kan ganske vist siges at være haardt, at en Mand faar en saa meget mindre Pension, fordi han mangler 4 Maanedes i Tjenestetid med den forhøiede Lønning, men det er jo ikke haardere for denne Mand end for alle Andre i lignende Tilfælde. — Jeg skal som Resumé kun udtale, at Henvisningen under Nr. 4 i mine Tanker er feil adresseret, hvilket jo ivoirigt ikke betyder mere, end at det vil foranledige mig til at erpebere Henvisningen til den, som jeg anser for rette Bedkommende, nemlig Kultusministeren. Der er ingen videre Skade fket derved, men jeg har dog villet gjøre opmærksom derpaa, at det ikke er min Sag at søge bevilget Pensionsforhøielse for dem, der have tjent under Kultusministeriet. Den anden Henvisning under Nr. 7 vil selvfølgelig blive tagen umiddelbart til Følge ved en fornyet Underfølgelse af vedkommende Invalids Forhold. Med Hensyn til Henvisningerne under Nr. 9 og 13 om Invaliders skal jeg gjentage, at jeg anser Finantsministeriet for fuldt berettiget til at vente, at et særligt Andragende bliver indsendt fra vedkommende Invalider til Finantsministeriet, hvilket de have forsømt, før de henvendte sig til Rigsdagen. Hvad endelig Henvisningen under Nr. 14 angaar, da maa jeg beklage, at jeg ikke kan gaa ind paa den Forstaaelse af § 3 i Loven af 20de November 1876, som man har villet gjøre gjældende i alt Fald fra enkelte Medlemmers Side her i Thinget, og det saa meget mindre, som man i Finantsministeriet, gennem hvilket denne Lov jo dog er forhandlet, ikke ved Forhandlingen af Loven har haft nogen Tvivl om, at dette var Forstaaelsen af § 3. Jeg kan kun beklage, at Spørgsmaalet om Forstaaelsen ikke er kommet frem ved selve Lovens Forhandling. Men dette har Finantsministeriet antaget for Meningen, da Lovforslaget forelaa og forhandlede, og en Udtalelse her om, at det er en urigtig Forstaaelse af Loven kan umulig bevege Finantsministeriet til at forandre sin Forstaaelse af Loven. Den kan underkendes ved Domstolene, men Finantsministeriet kan ikke selv forandre denue — ogsaa efter min Mening — fuldstændig rigtige Forstaaelse af Lovparagrafen.

Svar: Jeg skal ikke negte, at jeg blev i højeste Grad overrasket ved den høitærede Finantsministers Udtalelse om det af mig indleverede Andragende under Nr. 9, idet jeg ikke forstod rettere, end at jeg omtrent kan betragte Indstillingen som afflaet, fordi Vedkommende skal have gjort sig skyldig i en Feil ved at indlevere Andragendet til Rigsdagen i Stedet for direkte til Finantsministeriet. Jeg maa meget bede den høitærede Finantsminister om, at han — om jeg maa bruge

det Udtryk — ikke vredes over, at den Paagjældende paa denne Maade er gaaet feil, eller om i alt Fald at oversføre denne Feil paa mig. Thi jeg er da den, der snarest bærer Skylden. Den ærede Minister saa vel som det høie Thing vide jo meget godt, at Vægfolk i Almindelighed ikke ere videre bevandrede i, hvor de skulle henvende sig, især naar de skulle paa saa høie Steder med en Bøn om flige Ting. Dette kan jeg sige af Erfaring, idet der er Mange, som have været hos mig, og som jeg har viist til Folk, som jeg troede vidste Bedste om, hvor de skulde henvende sig; men de ere komne tilbage og have været lige kloge. Den Mand, her er Tale om, har ganske vist ikke indgivet noget Andragende til Ministeriet og endnu mindre nogen Klage. Dette er den første Begjæring, han indgiver, og da han henvendte sig til mig, var jeg enfoldig nok til at tro, at det Korrekteste var at gaa til Folkethinget. Men nu hører jeg, at der derved er begaaet saa stor en Feil, at man kan berygte, at Andragendet af den Grund ikke kommer i Betragtning. Skulde dette være Tilfældet, ønsker jeg, at den ærede Minister vil være saa velvillig, om ikke at sige mig lige ud, saa dog i alt Fald sige mig, om han af den Grund er tilbøjelig til ikke at give Sagen den Afgjørelse, som ellers vilde have fundet Sted, thi jeg vil da siebliftelig sætte mig i Rapport til den Vedkommende og sørge for, at Andragendet kan blive indgivet paa den af den ærede Minister angivne Maade. Endnu skal jeg tillade mig den Slutningsbemærkning, at det undrer mig i høi Grad, at en saa praktisk Mand som den høitærede Finantsminister, selv om der kan siges at foreligge en Formfeil, vil tage saa stærkt paa Veie derved. Hvad har det at betyde, om et Andragende kommer til Ministeren gennem Folkethinget eller kommer direkte til ham i en Konvolut? Det forekommer mig at være akkurat det Samme. Det har gjort mig meget ondt at høre, at Ministeren vil tage Sagen, saaledes som han har omtalt; thi jeg vil nødig anse den ærede Minister for haardhjertet, og jeg har saa lidt som vist nogen Anden næret mindste Tvivl til den ærede Ministers Afgjørelse, naar Sagen kom til ham. Men efter den Udtalelse, jeg nu har hørt, er jeg meget bange for, at Ministeren tager vel meget Hensyn til Formerne. Kunde et godt Ord, lagt ind for den Vedkommende, gjøre denne Formfeil god igen, skulde det meget glæde mig; thi jeg vilde meget nødig have, at hans Dnske ikke skulde blive opfyldt paa Grund af, at han gennem mig har begaaet en Feil. Jeg paatager mig fuldstændig Skylden for at have anvist ham en forkert Vej.

Finantsministeren (Estrup): Jeg turde vel betragte det som en Selvfølge, at den Omstændighed, om et Andragende er gaaet en efter min Mening urigtig Vej, ikke vil have nogen som-